

Sygnatura akt IX GC 964/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., dnia 3 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IX Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Jarosław Marczewski

Protokolant: p.o. stażysty W. W.

po rozpoznaniu w dniu 3 czerwca 2015 r. w Poznaniu

sprawy z powództwa J. B.

przeciwko (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ż.

o: zapłatę

1. powództwo oddała
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 7.217 zł tytułem zwrotu kosztów procesu

SSO Jarosław Marczewski

Sygnatura akt IX GC 964/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 1 września 2014 roku **powód – J. B.** wniósł o zapłatę od **pozwanego (...) Sp. z o.o. w Ż.** kwoty 237.144 zł z odsetkami ustawowymi od 18 listopada 2011 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że wynajmował od pozwanego pomieszczenia magazynowe i plac. W dniu 18 listopada 2011 r. pozwany nie wydał powodowi między innymi znajdujące się w wynajmowanych budynkach koparko-ladowarki N. H.. Koparka ta była leasingowana od (...) S.A. we W. w dniu 15 lipca 2010 r.

Pozwany przetrzymywał koparkę od dnia 18 listopada 2011 r. do dnia 7 września 2012 r., w którym to okresie nie przynosiła dochodów powodowi.

Powód wskazał, że przez przypadające w tym czasie 241 dni roboczych utracił dochód w kwocie 237.144 zł, który obliczył, przyjmując godzinową stawkę pracy koparki w wysokości 100 zł.

W dniu 29 listopada 2012 r. (...) S.A. we W. sprzedała ww. koparkę i po rozliczeniu zadłużenia powoda z tytułu zaległych rat leasingowych w okresie od 18 listopada 2011 r. do 7 września 2012 r. pozostała do spłacenia kwota 68005,85 zł plus odsetki wliczone w wysokości 18528,30 zł.

W swojej odpowiedzi na pozew pozwany zażądał oddalenia powództwa w całości i zasądzenia od powoda na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwany przyznał, że łączyła go z powodem umowa najmu z 1 stycznia 2008 r., zgodnie z którą powód był obowiązany płacić pozwanej spółce z tytułu czynszu kwotę 2000 zł miesięcznie/netto, a od 1 kwietnia 2009 r. – 2500 zł/miesięcznie netto oraz dodatkowe koszty związane z eksploatacją.

Powód od lutego 2011r. przestał uiszczać pozwanej czynsz, a na początku listopada 2011r. opuścił wynajmowane pomieszczenia, pozostawiając koparko – ładowarkę (...) H.. Pozwany zatrzymał koparkę jako zastaw na poczet uregulowania przez powoda zaległych należności czynszowych.

Pozwana spółka wniosła do Sądu w grudniu 2011 r. sprawę o zapłatę i po uzyskaniu prawomocnego tytułu egzekucyjnego wszczęła postępowanie egzekucyjne. W trakcie postępowania egzekucyjnego dokonano zajęcia koparko-ładowarki.

Do zabezpieczonego sprzętu zgłosiła roszczenie firma leasingowa VB (...) będąca właścicielem koparko-ładowarki, w związku z czym komornik, w dniu 4 czerwca 2012r., umorzył z tego powodu egzekucję prowadzoną z tej ruchomości.

Pozwany zakwestionował też wskazaną przez powoda wysokość dochodzonego pozwem odszkodowania podnosząc, że jest ona oparta jedynie na hipotetycznym wyliczeniu powoda. Podniósł również, że powód nie przedstawił żadnych dowodów, że w okresie objętym pozwem miał zawarte jakiegokolwiek kontrakty na prace koparko-ładowarką.

Poza tym powód zakończył w dniu 7 lutego 2012r. prowadzenie działalności gospodarczej, w związku z czym po tej dacie nie świadczyłyby usług koparko – ładowarką. Od wiosny 2012 r. koparka ta była zresztą zajęta w toku postępowań egzekucyjnych,

W ocenie pozwanej zatrzymana przez niego maszyna już w listopadzie 2011 r. musiała być niesprawna, gdyż powód opuszczając wynajmowany budynek zabrał wyposażenie biura, a koparkę pozostawił.

Strony do końca procesu podtrzymywały swoje dotychczasowe stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód prowadził działalność gospodarczą od 22.06.1994 r. do 7 lutego 2012 r. w zakresie robót budowlanych związanych ze wznoszeniem budynków mieszkalnych i niemieszkalnych. Pozwana prowadzi działalność gospodarczą o szerokim spektrum.

Dowód – wydruk z systemu komputerowego wpisu do (...) powoda (k. 87), informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z rejestru przedsiębiorców KRS (k. 64 i n.), zeznania powoda (k. 145).

Strony zawarły w dniu 1 stycznia 2008 r. umowę najmu zgodnie z którą pozwany - jako wynajmujący, oddał powodowi - jako najemcy, do używania: biura, boks pod wiatą, garaże (3 pomieszczenia), plac magazynowy – ogrodzony oraz pomieszczenia warsztatowe, na nieruchomości położonej w Ż., przy ul. (...), na działce nr (...).

Najemca był zobowiązany do zapłaty wynajmującemu miesięcznego czynszu najmu w kwocie 2000 zł netto.

Zgodnie z umową oprócz czynszu wynajmujący obciążał najemcę należnościami:

- a) za dostawę zimnej wody i odbiór ścieków,
- b) za energię elektryczną,
- c) z tytułu podatku od nieruchomości, przypadającego na zajmowane przez najemcę powierzchnie, która to część, na dzień podpisania umowy, wynosiła 320 zł/miesięcznie.

Umowa została zawarta na czas nieokreślony. Z chwilą wygaśnięcia umowy wszelkie trwale ulepszenia stać się miały własnością wynajmującego bez żadnych opłat z jego strony.

Aneks z dnia 1 kwietnia 2009 r. do umowy najmu nr (...) strony ustaliły, że najemca będzie płacić wynajmującemu miesięczny czynsz najmu w kwocie 2500 zł netto oraz opłaty z tytułu dozoru mienia, w kwocie nie wyższej niż poniesione koszty przez wynajmującego dzielone proporcjonalnie do ilości najemców.

Bezsporne, a nadto dowód – poświadczona za zgodność z oryginałem przez pełn. pozwanego będącego adwokatem kserokopia umowy najmu z 1.01.2008 r. nr 1/08 i aneksu z 1.04.2009 (k. 72 – 74).

Powód, jako leasingobiorca, zawarł w dniu 15 lipca 2010r. umowę leasingu operacyjnego nr (...) z (...) S.A. we W. - leasingodawcą. Przedmiotem leasingu była koparko-ładowarka (...) nr id. (...) o wartości 195000 PLN netto. Umowę zawarto na okres 60 miesięcy.

bezsporne, a nadto dowód – zeznania prezesa zarządu pozwanego (k. 146), zeznania powoda (k. 145), kserokopia umowy leasingu nr (...) (k. 5-6).

Powód od lutego 2011r. przestał płacić pozwanej czynsz, a na początku listopada 2011r. opuścił wynajmowane pomieszczenia, pozostawiając koparko – ładowarkę (...) H.. Pozwany zatrzymał koparkę jako zastaw na poczet uregulowania przez powoda zaległych należności czynszowych. Pozwana spółka wniosła do Sądu w grudniu 2011 r. sprawę o zapłatę i po uzyskaniu prawomocnego tytułu egzekucyjnego wszczęła postępowanie egzekucyjne.

dowód – poświadczona za zgodność z oryginałem przez pełn. pozwanego będącego adwokatem kserokopie: wezwania do zapłaty z 12.07.2011 (k. 75) i 23.11.2011 (k. 77), pozew o zapłatę kwoty 42.628,44 zł do SR w Zielonej Górze przeciwko powodowi (k. 79-80), nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym SR w Zielonej Górze z 26.01.2012 r. w spr. V Gnc 4502/11 (k. 81); zeznania za pozwanego prezesa zarządu G. P. (k. 146), zeznania powoda (k. 145).

W trakcie postępowania egzekucyjnego wszczętego przeciwko powodowi na podstawie zaopatrzonego w klauzulę wykonalności nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym SR w Zielonej Górze z 26.01.2012 r. w spr. V Gnc 4502/11, Komornik Sądowy przy SR w Żarach R. K. dokonał w dniu 12 kwietnia 2012r. zajęcia ruchomości - w tym m.in. maszyny budowlanej koparko-ładowarki (...) model (...) rok prod. 2010, nr id. (...) o wartości 190 000 zł brutto.

Z uwagi na to, że koparka ta nie stanowiła własności powoda lecz leasingodawcy, została ona zwolniona spod zajęcia, a komornik umorzył postępowanie egzekucyjne wobec stwierdzenie bezskuteczności egzekucji z innych składników majątku.

Dowód - poświadczona za zgodność z oryginałem przez pełn. pozwanego będącego adwokatem kserokopie: nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym SR w Zielonej Górze z 26.01.2012 r. w spr. V Gnc 4502/11 wraz z klauzulą wykonalności (k. 81), protokołu zajęcia ruchomości z 12.04.2012 komornika Sądowego przy SR w Nowej Soli S. R. w spr. KM 1257/12 i KM 1175/12 (k. 82), protokołu zajęcia ruchomości z 20.04.2012 Komornika Sądowego przy SR w Żarach R. K. w spr. KM 2930/11 (k. 83), postanowienia Komornika Sądowego przy SR w Żarach R. K. w spr. KM 723/13 (k. 84-85)

W związku z nieuregulowaniem należności wynikających z umowy leasingu nr (...) leasingodawca wypowiedział powodowi umowę leasingową i we wrześniu 2012r. odebrał będącą jej przedmiotem koparko – ładowarkę od pozwanego.

bezsporne, a nadto dowód – zeznania prezesa zarządu pozwanego (k. 146), zeznania powoda (k. 145), kserokopia umowy nr (...) (k. 5-6).

Dokonując ustaleń stanu faktycznego Sąd miał na uwadze, że każda ze stron obowiązana jest do złożenia zgodnych z prawdą wyjaśnień odnośnie okoliczności sprawy i oświadczeń co do twierdzeń strony przeciwnej dotyczących okoliczności faktycznych (art. 3 k.p.c. i 210 § 2 k.p.c.), przy czym ogólnikowe zaprzeczenie wszystkim twierdzeniom strony przeciwnej nie czyni zadość temu obowiązkowi (por. uchwała pełnego składu (...) z 15.0.1974 r., sygn. akt KW 2/74, publ. w OSNC 1974/12/203).

Odnosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy określić okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, a następnie dokonać szczegółowej analizy twierdzeń każdej ze stron odnośnie tych okoliczności.

Strony przedłożyły kserokopie umów (najmu i leasingu), wezwań do zapłaty, faktur VAT i żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości, autentyczności, a także tego, że osoby tam podpisane działały w imieniu i na rzecz danej strony. Natomiast Sąd nie znalazł podstaw, aby czynić to z urzędu.

Należy wskazać, że ww. dokumenty są dokumentami prywatnymi, w rozumieniu art. 245 k.p.c., a zatem dowodem tego, że osoba, która ów dokument podpisała złożyła oświadczenie w nim zawarte. Formalna moc dowodowa dokumentu prywatnego nie rozciąga się jednak na okoliczności towarzyszące złożeniu oświadczenia. Nie przesądza on zatem, czy oświadczenie jest ważne lub skutecznie prawnie. Materialna moc dowodowa dokumentu prywatnego zależy od jego treści merytorycznej. O materialnej mocy dowodowej dokumentów prywatnych rozstrzyga sąd zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów – art. 233 k.p.c. (por. Komentarz do KPC, Część pierwsza, postępowanie rozpoznawcze, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis, Warszawa 2002, s. 517).

Pozwany przedłożył poświadczony przez swojego zawodowego pełnomocnika w trybie przepisów o adwokaturze kserokopie dokumentów postępowania sądowego i egzekucyjnego prowadzonego z powództwa pozwanego przeciwko powodowi o zapłatę czynszu najmu, a dowody te, zgodnie z art 244 § 1 k.p.c., jako dokumenty urzędowe, sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania (SR w Zielonej Górze, komornicy sądowi), stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone.

Oceniając zeznania powoda uznać należy je za wiarygodne, ale niewpływające na ocenę zasadności jego roszczeniu zgłoszonemu w pozwie. Wszak powód stwierdził jedynie, że nie pamięta, kiedy przestał płacić czynsz – ale tej okoliczności nie zaprzeczył. Przyznał, że pozwany warunkował oddanie koparki spłatą czynszu przez powoda, co potwierdza wersję pozwanego o zastosowaniu ustawowego prawa zastawu na rzeczy wniesionej do przedmiotu najmu.

Powód mówiąc, że nie pamięta, kiedy zaprzestał prowadzenia działalności gospodarczej, nie podważył daty jej zakończenia podawanej przez pozwanego oraz wynikającej z wypisu z (...). Powód nie przedstawił zleceń od konkretnych podmiotów, które otrzymywać miał w trakcie zastawu na koparko-ładowarce, a których nie mógł z powodu braku sprzęt wykonać.

Zeznania prezesa zarządu pozwanego były w pełni wiarygodne, albowiem były spójne z pozostałym materiałem dowodowym, logiczne i konsekwentne. Prezes zarządu pozwanego potwierdził zawarcie umowy z powodem oraz brak regulacji przez powoda czynszu, a w związku z tym zajęcie (zastaw) koparko-ładowarki wniesionej do przedmiotu najmu. Potwierdzone zostało również ostateczne wydanie przedmiotowej rzeczy ruchomej właścicielowi – leasingodawcy powoda.

Sąd oddalił wniosek o przeprowadzenie dowodu z akt dochodzenia prowadzonego przez Komisariat Policji w Ż., albowiem okoliczność, kiedy Policja odebrała koparko-ładowarkę od pozwanego została wykazana poświadczonym za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika pozwanego będącego adwokatem spisem i opisem rzeczy KPP Ż. (k. 86), a powód tego dokumentu na żadnym etapie postępowania nie kwestionował. Poza tym okoliczność ta nie miała zasadniczego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.), albowiem pozwany zatrzymał zgodnie z prawem rzecz ruchomą, która nie była nawet własnością powoda.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

W analizowanej sprawie powód twierdził, że koparko-ładowarka (...) H., będąca w jego posiadaniu na podstawie umowy leasingu z (...) S.A. we W., była bezprawnie przetrzymywana przez pozwanego.

Podstawą prawną powództwa nie mógł być przepis art. 471 i n. kodeksu cywilnego zgodnie z którym dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Strony łączyła wprawdzie umowa najmu lecz nie dotyczyła ona zatrzymanej przez pozwanego koparko – ładowarki.

W konsekwencji nie można było utożsamiać nie wydania przez pozwanego powodowi w/w maszyny z niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem umowy najmu placu i pomieszczeń magazynowych.

Zatem należało rozważyć podstawę deliktową odpowiedzialności pozwanego wynikającą z art. 415 k.c., zgodnie z którym kto ze swej winy wyrządził drugiemu szkodę obowiązany jest do jej naprawienia. Wymaga podkreślenia, że dla oceny twierdzeń stron o faktach należy wziąć pod uwagę wszystkie przesłanki odpowiedzialności deliktowej. Do tych przesłanek należą: zachowanie sprawcy szkody, wina, bezprawność, szkoda i związek przyczynowy między zachowaniem wyrządzającego szkodę, a szkodą.. Wszystkie te przesłanki muszą być spełnione i wykazane w sprawie, aby można było mówić o przysługiwaniu stronie powodowej odszkodowania z tytułu deliktu (tak też A. Olejniczak, Z. Radwański, Zobowiązania – część ogólna, Warszawa 2006, s. 200). Zachowaniem, za które podmiotowi można przypisać odpowiedzialność deliktową na podstawie art. 415 k.c., może być działanie, jak i zaniechanie. Natomiast bezprawność pojmuje się jako niezgodność zachowania się sprawcy z porządkiem prawnym, w tym naruszenie przepisów prawa pozytywnego ale także naruszenie zasad współżycia społecznego (wyrok SN z 2 grudnia 2005, III CK 430/03, OSNC 2005/1/10).

W ocenie Sądu nie można mówić o odpowiedzialności deliktowej pozwanego, choćby z tej przyczyny, że jego działanie nie było bezprawne.

Wszak z ustalonego stanu faktycznego sprawy, w zasadzie w tej mierze nie kwestionowanego przez powoda wynika, że strony łączyła umowa najmu. Powód, zgodnie z postanowieniami tej umowy, zobowiązany był do uiszczania na rzecz pozwanego czynszu najmu. W swoich zeznaniach powód przyznał pośrednio, że nie płacił pozwanemu czynszu, co skutkowało narastaniem zadłużenia z tego tytułu.

Bez znaczenia pozostaje przy tym to co legło u podstaw nie regulowania należności czynszowych przez powoda. Powód powoływał się bowiem na to, że liczył na rozliczenie poniesionych przez niego kosztów remontu pomieszczeń, których wysokości zresztą także nie wykazał. Odnosząc się do tych zarzutów pozwany oświadczył, że wszelkie poniesione przez powoda koszty remontu zostały rozliczone z czynszem przed powstaniem zaległości, na co przedłożył stosowna dokumentację.

Umowa najmu regulowana jest przepisami Kodeksu cywilnego – art. 659 i nast. k.c. Zgodnie z przepisem art. 659 § 1 k.c. przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz.

Zgodnie z ustaleniami stanu faktycznego, zadłużenie powoda z tytułu czynszu było tak duże, że powód zdecydował się wystąpić do Sądu Rejonowego w Zielonej Górze o zapłatę kwoty 42628,44 zł wraz z odsetkami.

Bezsporne było, że pozwany otrzymał tytuł wykonawczy stwierdzający obowiązek zapłaty m.in. wyżej wymienionej kwoty przez powoda oraz dokonał zajęcia rzeczy ruchomych wniesionych do przedmiotu najmu. Konkretnie pozwany zajął koparko-ładowarkę (...) H., którą powód użytkował na podstawie umowy leasingu, od (...) S.A. we W..

Działania pozwanego nie można uznać za bezprawne z uwagi na to, że znajdują one oparcie w przepisie art. 670 § 1 k.c. zgodnie z którym, dla zabezpieczenia czynszu oraz świadczeń dodatkowych, z którymi najemca zalega nie dłużej niż rok, przysługuje wynajmującemu ustawowe prawo zastawu na rzeczach ruchomych najemcy wniesionych do przedmiotu najmu, chyba że rzeczy te nie podlegają zajęciu.

Przypadek taki nie zachodzi co do koparko-ładowarka, skoro nie stanowi ona rzeczy, o której mowa w przepisach Części Trzeciej Tytułu I Działu V Kodeksu postępowania cywilnego (art. 829 i nast. k.p.c.).

Powód nie przeczył, by zalegał z czynszem wobec pozwanego przez okres wskazany w art. 670§1 k.c., a dodatkowo pozwany wykazał wysokość zaległości powoda dokumentami urzędowymi, które nie były przez niego kwestionowane w trakcie procesu.

Powód nie miał również podstaw, aby czynić pozwanemu zarzut, że ten nie dopuszczał do odebrania zajętej koparko-ładowarki przez powoda, skoro zgodnie z przepisem art. 671 § 2 k.c. wynajmujący może się sprzeciwić usunięciu rzeczy obciążonych zastawem i zatrzymać je na własne niebezpieczeństwo, dopóki zaległy czynsz nie będzie zapłacony lub zabezpieczony. Jak zaś wykazało postępowanie dowodowe, koparko-ładowarka była w posiadaniu pozwanego również po jej zajęciu przez komorników prowadzących egzekucję zadłużenia powoda wobec pozwanego z tytułu czynszu najmu .

Z tych przyczyn powództwo – jako całkowicie bezzasadne – podlegało oddaleniu, o czym Sąd orzekł w punkcie I sentencji wyroku.

Na marginesie można wskazać trzeba, że powód, mimo ciążącego na nim w tym względzie na podstawie art. 6 k.c. w zw. z art. 232 zd. I k.p.c. obowiązku dowodzenia, nie wykazał, że w okresie w którym pozwany zajmował w ramach ustawowego zastawu koparko-ładowarkę, mógł osiągnąć korzyści w kwocie dochodzonej pozwem. Powód nie udowodnił, aby otrzymywał w tym czasie jakiegokolwiek zlecenia, a tym bardziej na kwoty o których mowa w pozwie. Z jego ogólnikowych (powód odnosił się do średnich czasów pracy i średniej ceny rynkowej roboczogodziny) zeznań nie sposób wywieść, że odmówił przyjęcia zleceń swoim kontrahentom z uwagi na brak rzeczonoego sprzętu budowlanego. Powód nie wykazał również na jakiej podstawie przyjął średnią cenę wynajmu koparko-ładowarki, a dowód z opinii biegłego z dziedziny budownictwa na tą okoliczność nie został ostatecznie przeprowadzony wskutek jego cofnięcia. Zauważyć również trzeba, że w lutym 2012 r., powód zakończył prowadzenie działalności gospodarczej. Przeważało, żeby uzyskiwałby on dochód z tytułu usług koparko-ładowarką w całym okresie wskazanym w pozwie – tj. od 18.11.2011 r. do 7.09.2012 r.

Z uwagi na powyższe, powództwo podlegałoby oddaleniu także w przypadku ustalenia przez Sąd, że zatrzymanie przez pozwanego koparko – ładowarki powoda było bezprawne.

O kosztach procesu, Sąd orzekł w punkcie II sentencji wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania. W związku z tym, że powód przegrał spór w całości powinien on zwrócić pozwanemu poniesione przez niego koszty procesu, na które składają się: wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 7.200 zł wynikające z § 6 pkt 7 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oraz opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

SSO Jarosław Marczewski